

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1176/2015
26.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.П., због кривичног дела поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката А.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 655/14 од 30.07.2015. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 311/15 од 26.10.2015. године, у седници већа одржаној 26.01.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 655/14 од 30.07.2015. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 311/15 од 26.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 655/14 од 30.07.2015. године, окривљени Д.П. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 3. у вези става 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 12.08.2014. до 12.11.2014. године.

Окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка и паушала, као у изреци пресуде, те је оштећена, дете Т.С. коју заступа законски заступник мајка Д.С. упућена на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 311/15 од 26.10.2015. године одбијене су, као неосноване, жалбе Основног јавног тужиоца у Крушевцу и браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу К 655/14 од 30.07.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Д.П., адвокат А.Л., на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона, одредбе члана 438. став 2. тачка 1) и 3), члана 439. тачка 1) и 2), све у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) и става 2. и 4. ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде, те предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити оптужбе, као и да се одложи извршење правноснажне судске одлуке.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се побијане пресуде заснивају на исказима сведока: Т.С., коју „суд није лично саслушао“, Д.С. и З.С., чији искази су, по ставу одбране, „несагласни, а оптужба је конструисана од предкривичног поступка до главног претреса“.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву браниоца окривљеног оцењује као неосноване, налазећи да се правноснажне пресуде заснивају на доказима, међу којима су и искази наведених сведока, које је првостепени суд извео на главном претресу, у поступку спроведеном у свему по одредбама ЗКП. Пошто је судски вештак за област психологије др М.М. 04.03.2015. године дала налаз и мишљење о психичком здрављу малолетне оштећене Т.С. налазећи да су њене интелектуалне способности у нивоу просека и одговарају календарском узрасту детета; да је предметни догађај утицао на њено психичко здравље, те да оштећена није способна да сведочи на главном претресу, исказ малолетне оштећене Т.С. је прочитан, у смислу одредбе члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, на главном претресу одржаном 27.03.2015. године, на који исказ присутни окривљени и његов бранилац адвокат А.Л. нису имали примедби. Сведоци Д.С. и З.С. су испитани на главном претресу одржаном 11.02.2015. године у присуству окривљеног и његовог браниоца адвоката А.Л., на чије исказе није било примедби.

Дакле, Врховни касациони суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те да су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног неосновани, а наводима у захтеву везаним за „несагласност исказа ових сведока и конструисаном оптужбом“ се оспорава оцена доказа односно указује на одредбу члана 440. ЗКП која није предвиђена као законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Такође, захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду одредбе члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, наводима да суд није имао ни један доказ да је управо окривљени Д.П. извршио предметно кривично дело, односно да је окривљени писао и слао предметне СМС поруке оштећеној малолетној Т.С., а посебно, по ставу одбране, када се има у виду да други мобилни телефон окривљеног са кога су слате СМС поруке „дугачке садржине“ није пронађен, јер је исти украден, јасно се може утврдити да се ради о злоупотреби извршеној од стране трећег лица. По виђењу одбране, на чињенично стање које је неправилно и погрешно утврђено суд је погрешно применио закон и окривљеног огласио кривим.

Међутим, и ове наводе у захтеву браниоца, Врховни касациони суд оцењује као неосноване налазећи да је суд у редовном кривичном поступку из изведених доказа, у законито спроведеном поступку на главном претресу, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, на које је правилно применио кривични закон налазећи да су се у радњама окривљеног Д.П. стекла сва субјективна и објективна битна обележја предметног кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, а како су ови наводи већ истицани у жалби браниоца окривљеног, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се указује на повреду одредаба члана 438. став 2. тачка 3) и члана 439. тачка 4) ЗКП, као и наводи да је првостепени суд одбио све предлоге одбране за извођење доказа, којима се суштински указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, те о њима овај суд није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.